

M. A. M. Renes-Boldingh

Mineke's Kerkhofgang

Wederom is het mysterie Mineke's kleine leventje binnengekomen, en ditmaal schijnt het zich met Grootvader te willen bemoeien.

Lang, lang geleden, toen Mineke nog maar even drie was, nu is ze natuurlijk al vijf, in dien ver voorbijen tijd dan, is hetzelfde mysterie ook eenmaal de gast geweest in Mineke's huis. 't Is toen geëindigd met een verdwijning; met de verdwijning van Vader. Veel tranen, veel klachten, veel meewarigs en veel zwart kwam er bij te pas. . . . veel verwenningen ook, maar die konden toch de verdwijning van vader niet goed maken.

Weg, weg . . . Zóó is hij er nog, in de zijkamer; wel ziek en bleek met vreemd-stille oogen, maar hij is er in ieder geval nog. Men kan nog eens, weggelopen van het spelen in den tuin, de deur openduwen en naar binnen stormen met een bloempje of een kever. Men kan, plots schuchter geworden, voor het bed gaan staan, en „pappa” zeggen. Dan wordt er voorzichtig een hand op de verwarde krullen gelegd, en een paar zachte woordjes wandelen van hart tot hart.

Men gaat natuurlijk denken, dat dit nu altijd zoo blijven zal, en dan opeens, is hij weg.

En terwijl het gebeurde was Mineke opgeborgen in de kinderkamer. Aaltje, uit de keuken, zat bij haar en hoewel ze rood-behuilde oogen had en steeds nog oogen en neus af moest vegen, wilde ze wel alle spelletjes doen, waarin Klein-Minneke lust had. „Mijn schapie”, zoo noemde ze haar dien dag; en tel-

kens, wanneer ze dat zei, snuffelde ze weer en werden haar oogen rooder. „Mijn arme schapie” was het soms, en ze gaf Mineke koekjes en pepermuntjes te eten, zonder maat. Maar er was iets met die snoeperijen, dien dag: ze smaakten niet zooals anders. Misschien omdat ze aan het woord „schapie” verbonden waren; want waarom was Mineke opeens een schaap geworden!

Daarna, toen Mineke weer uit de kinderkamer mocht, was vader weg. Veel vreemde menschen waren er in huis, met zwarte kleeren en witte gezichten. Moeder was er ook; die schreide, schreide, omdat vader er niet was; ze hield Mineke een oogenblikje bij zich op den schoot en de menschen zeiden „stakkertje”. „Hemel” zeiden ze ook en anderen zeiden „dood”. Maar al die woorden namen het mysterie van vaders verdwijning niet weg uit Mineke's leventje.

En nu dus Grootvader!

Grootvader is de oude heer, die opeens in Mineke's huis verschenen is. Eerst kwam er een brief, toen kwam hij zelf. Grootvader is lang en statig. Zijn haar ligt in zilveren krulletjes langs zijn slapen en om zijn mond is een korte grijze baard gegroeid. Ook hooren er bij Grootvader nog een lange pijp en een zwartzijden kalotje. Kalotje is eigenlijk een erg raar woord; Mineke is een beetje bang, dat het met dat woord niet heelemaal in de haak is, maar moeder en grootvader gebruiken het allebei, dus is er verder niets tegen in te brengen; hoewel Mineke altijd het gevoel houdt, dat ze iets zegt, wat

eigenlijk niet mag. Zoo'n soort leelijk woord. Kalotje! Grootvader heeft boeken en kranten; een kast en een tafel vol; en steeds komen er meer bij. In sommige kranten staan mooie plaatjes; als Mineke erg graag wil mag ze een poosje op grootvaders knie zitten en dan vertelt hij haar, wat de plaatjes voorstellen. Maar hij slaat ook wel eens een plaatje over. Die zijn te leelijk voor kleine ster-oogjes, zegt hij dan.

Na een poosje zegt grootvader: „zoo, nou moest de kleine pop weer eens naar Moeke toe gaan.” Dan krijgt grootvader zijn eigen dikke boeken, en potlood, en pen, en dan kan Mineke gerust verdwijnen, want dan ziet hij haar toch niet meer.

Soms wandelen ze samen hand aan hand. Moeder kijkt ze na, op de stoep van het huis en er is iets zoo bijzonder in haar oogen, dat Mineke altijd nog eenmaal terugloopen moet, om een extra kusje te geven. Daarna wandelen ze samen weg: „in 't zonnetje”, zooals moeder dat noemt. Onderweg koopt grootvader bonte suikerpepermuntjes in een grappig klein winkeltje, waar het naar allerlei vreemde dingen ruikt. Er woont een oud meneertje in den winkel, die krom en scheef is gegroeid en die een heel lang gezicht heeft, waar geen baard aan hangt. Grootvader

Krijgt grootvader een stoel in de winkel

en die meneer praten samen veel, in een vreemde taal, waarvan Mineke niets verstaan kan. Soms krijgt grootvader een stoel in den winkel, en dan zoekt Mineke maar wat op om mee te spelen; de zwarte poes of een rol touw; want dan weet ze zeker, dat het lang kan duren, eer ze weg gaan. Maar eindelijk gebeurt dat dan toch, en meteen wordt er ook weer gewoon gepraat. „Ken de lietse pop ook mooi dagseggen?” is meestal de inleiding tot het einde. En het slot is, dat ze een handjevol pip

permintjes zelf uit de hooge stopflesch mag nemen, waarop ze samen weg gaan, Grootvader en zij, samen naar Moeke toe.

En om dien Grootvader, die als een slechts half begrepen schat in Minekens leventje opgenomen is, trekt zich nu het herhaalde mysterie samen. Weer is men aan iets gewend geraakt en vermoedt men, dat het altijd zoo blijven zal — en weer komt het mysterie tusschen beiden. Hij was ziek — hij lag in bed — Mineke mocht hem een handje geven — en sindsdien niets meer. Zelfs in zijn kamer is ze niet meer geweest; die is op slot en niemand kan er in.

En weer zijn er vreemde mensen in huis gekomen — en zwarte kleeren — en meewarige gezichten, met stille stemmen. En bij die allen is moeder, schreiend; schreiend, net als toen met vader. Maar van Grootvader geen spoor. Er is een gesloten deur in huis en de overgordijnen zijn dicht aan elkaar geschoven en Mineke weet zeker, dat dit alles weer op een verdwijning zal uitloopen. Ook net als toen.

Een paar dagen gaan voorbij in stille zwartheid en opeens zit ze in de kinderkamer, evenals lang geleden. Alleen is nu niet Aaltje bij haar; die is in het dorp gebleven waar ze vroeger woonde en waar dat andere gebeurde. Nu is bij Mineke een buurdame, een lange, groote dame. Een van de drie die samen in een huis wonen. De andere twee zijn in de kamer met de vele mensen, maar deze is bij haar. Moeder noemt haar Willie, maar Mineke zegt Juffrouw Willie en Juffrouw Willie gaat gewoonlijk naar een school voor groote kinderen, maar nu is ze hier in huis. En evenals in het ver verleden Aaltje, is nu Juffrouw Willie bijzonder lief voor haar. Zelfs heeft ze een dik boek meegebracht en zij heeft Mineke op schoot genomen om bij de plaatjes te vertellen. 't Zou een feestdag zijn, wanneer niet het mysterie achter alles zat; maar het zit er, 't zit er zoo loerend en dreigend, dat zelfs de mooiste vertelling 't niet maskeeren kan. En 't

maakt Mineke zoo obstinaat, als een vijfjarige maar zijn kan en 't dwingt haar tot volkomen ongehoorde commentaren op ieder verhaal. Met haar commentaren gaat ze zoo ver, dat er een volledig offensief ontstaat, zich groepeerend om de voor-eeuwsche figuur van David, die, in een smetteloos tabbertje gehuld, een even smetteloos lam tegen zich houdt aangedrukt. Ze staren samen in een afgrond met wilde doornstruiken, waarvoor Mineke inwendig griezelt, en een groote vogel vliegt laag er boven. Ondanks dat alles weet men niet, wie lieflijker is: David of het lam. Maar juist die lieflijkheid schijnt Mineke te irriteeren, zooals meer het geval is met menschen, die met machtige vragen en gewaarwordingen rondloopen en niet den minsten samenklank bij hun omgeving ontmoeten. Ze is boos op David, omdat hij juist nu verschijnt nu ze hem niet gebruiken kan; en ze is boos op Juffrouw Willie, die natuurlijk volkomen van alles op de hoogte is en niettemin doet alsof ze nergens van weet. Ze voelt zich ongelukkig, boos, uitgeschakeld en achter dat alles, droeve achtergrond van obstinaatheid en verzet, ligt het vermoeden van de verdwijning.

Laten ze nu Grootvader weer verdwijnen — haar grootvader. — Gebeurt het weer, terwijl zij er niet bij is! Hebben ze haar daartoe weer expres opgesloten! En moet ze nu zoet zijn, omdat de anderen des te beter hun gang kunnen gaan?

Minekes bruine pantoffelschoentjes schoppen in de richting van den zwarten rok die juffrouw Willie draagt. Zie je wel? Zwart! Maar omdat ze de hevigheid van het offensief niet op deze manier verder durft botvieren, krijgt David de achterstallige volle laag. Wat dat betreft, heeft Mineke nog wel een en ander in haar wapenarsenaal, voldoende voor een volledigen krijg. Waar ze de woorden vandaan haalt? Juffrouw Willie weet het niet; zeker aan komen waaien uit het een of ander achterstraatje, via de keuken.

„Vieze David! Stink David! Ik wil niet langer kijken! 't Is een leelijk boek, ik wil weg. Waarom mag ik niet weg gaan! Ik wil naar Mamma toe!”

Kleine blauwe oogjes steken van kwaadaardige dreiging, maar om het mondje beven overspanningszenuwen. Als Juffrouw Willie moeder geweest was, zou ze het kleine ding weerstrevend en wel, tegen zich aangedrukt hebben, in een paar beveiligende armen; nu houdt de beschroomdheid van het niet meer heel jonge meisje, dat zich in het diepst van haar wezen versmaad weet, haar van zoo'n handeling terug.

„Nee, toe nou Mineke! Doe niet zoo stout. Kom we zoeken een ander plaatje op. Hier, zoek zelf maar. Houdt het boek maar vast.”

Een oogenblik van ontspanning volgt, want er zijn per slot van rekening vele dingen in het boek, die Mineke hevige interesseeren. —

Dan worden er verderop in huis deuren geopend, gedempte voetstappen schuifelen door den gang, gesluierde stemmen spreken. Een vleug van weemoed doorwaait de geheele woning.

Nu worden Juffrouw Willy's gedachten weggehaald, bij Mineke vandaan. Nu kunnen ze niet anders doen, dan loslaten en wegglijpen, den gang in, waar hij nu uitgedragen wordt die in zijn eenvoudige goedheid de Vriend van de gansche buurt geworden is. Al weer een, al weer een. Verleden jaar haar eigen vader — nu deze. — Het leven geeft, de dood eischt op. 't Begint droevig leeg te worden in de rij der ouden. —

Maar spoedig keert ze terug en probeert ondanks haar ontroering 't kleine ding opnieuw vast te grijpen, haar veilig te dragen langs den donkeren afgrond van dood en wegbrengen. Straks zal Jansje het van haar overnemen, wanneer ook zij haar plaats in de volgrijtuigen zal moeten innemen. Straks Jansje, nu zij nog.

„Kijk Mineke” —

Dan bemerkt ze dat ze een kleine

furie naar zich toe trekt. Zoo een, die alle vlammetjes van boosheid in zich heeft laten vereenigen tot een gloed, gereed om te verderven. Kleine voetjes schoppen tegen haar zwarte kleed, raken daar achter haar scheenbeen in pijn; den stoot; kleine handjes smijten het boek weg, zoodat 't haastig voortkeilt over den grond en eindelijk, machteloos, tegen een tafelpoot blijft liggen, hopeloos gehavend.

„Ik wil niet! Ik wil niet! Ik wil naar Mama toe. Ik wil hier niet blijven, ik wil naar Mama toe! Laat me er dan uit! Toe dan!”

„Mineke, hoor eens. Jij bent al zoo groot. Laten we nu eens als groote menschen met elkaar praten.” —

„Ik wil niet praten. Ik wil naar Mamma toe! Ik wil immers naar mijn Mamma toe! Laat me er nou uit!”

„Ja, maar dat kan nu niet. Straks, over een poosje; dan komt mamma weer bij je. Nu moeten we nog een poosje hier samen wachten, dan komt mama werkelijk. Heusch.”

„Nee. Ik wil nou. En ik vind jou stout. Ik vind jou toch lekker stout.”

Daarmee, en met het ver uitgestoken puntige tongetje, dat er bij behoort, heeft het offensief zijn breedsten omvang bereikt, want de deur gaat open om Jansje door te laten. Jansje, in zwart japonnetje en witte schort, die juist gediend heeft in 't rouwvertrek, en die nu de Juffrouw af komt lossen.

„Is 't zoo ver?”

„Ja juffrouw, of u kwam. En mevrouw vraagt, of dat u bij mevrouw in 't rijtuig komt zitten. Doet u 't maar, juffrouw, want 't arme mensch is er slecht an toe.”

„Ja, dat is goed. Nou, jij blijft wel bij Mineke, hè Jans?”

„Laat u dat maar an mijn over. We hebben 't altijd nog al goed kennen vinden, waar Mien? Kom je bij Jansje op schoot? Kijk eens, wat ik hier in mijn zakken heb?”

Ondanks de prettige woorden dwalen ook haar gedachten echter weg uit de

kinderkamer — de gesloten deuren door — achter de zwarte stoet aan, waarin hij nu weggedragen wordt, de ouwe meneer, die in zijn slechte Friesche accent altijd een paar goede woorden voor haar over had. Niet van 'boven af, maar zoo heel gewoontjes; of ie je gelijke was, om zoo te zeggen. Zoo waren ze niet allemaal van de deftigheid.

Rijtuigen zetten zich in beweging. In eentonige cadans stappen de paardenhoeven. Daar gaan ze — 't laatste. —

Jansje zou Jansje niet zijn, wanneer ze nu niet noodzakelijk even kijken moest. Dit allerlaatste trekt haar met onweerstaanbaar geweld.

„Mineke moet even zoet zijn, hoor. Jans komt zoo terug.”

Vreemd stil opent zich het huis om haar heen. In de voorkamer staan nog de leege bouillonkoppen en wijnglazen — een weë zoete geur zwerft er rond — vele droeve menschengedachten schijnen er te zijn achtergebleven. Ze lasten zwaar op de verschoven stoelen. Een vergeten taschje plect zwart en wit op 't tafelkleed. Op de teenen loopt Jansje en gluurt dan om den hoek van 't donkerende overgordijn. Dus, daar gaan ze. — Makkelijk toch, dat ze hier geen luiken hebben — 6, 7, 8 volgrijtuigen. Jonge, jonge, geen kleinigheid. En aan de kist alleen maar die eene palmtak. — Dat is zeker deftig tegenwoordig. Of moeder 't ook zien zou? Ze wóú gaan kijken. — Dat ze hem daar nou wegbrengen. Wegbrengen, wegbrengen. — Een diep leed grijpt Jansjes eenvoudige ziel aan. 't Drijft tranen in haar oogen, die ze haastig met den rug van haar ruwe werkhandje wegwischt. Niet huilen, meid. Straks komen de menschen weer terug, dan moet je weer dienen.

Terwijl Jansje op haar manier vecht met het mysterie, tranen van meelij, vermengd met een tikje belevingsvreugde, wordt Mineke steeds zekerder van de overwinning die ze ditmaal op het mysterie behalen zal. Nu zal zij weten, wat al dat geschuifel in huis beteekent.

Nu zal ze weten, hoe zoo'n plotselinge verdwijning in zijn werk pleegt te gaan.

Een duidelijk instinct vertelt haar, dat Jansje van de voorgenomen onderzoekstocht niets bemerken mag, en daarom sluipt ze behoedzaam door de kierende deur, rukt haar roode alpino-mutsje van den lagen kapstokarm en ontsnapt door de achterdeur het huis, door den achtertuin het erf, en langs het achterweggetje de buurt. Dat alles doet ze in één allesoverheerschende impuls, die haar echter, wanneer al het eigene verder en verder wijkt, even plotseling verlaat. Opeens is ze weer het kleine meisje, dat eigenlijk nog aan moeders hand moest gaan langs deze vreemde wegen, die ze ook inderdaad nooit anders dan aan moeders hand betreden heeft. De ploeterende vrouwen en gore kinderen kijken haar na als een zeer vreemd, kleurig vogeltje, dat in hun woudbegroeijsel verdwaald is geraakt. Het blauw-zwarte plooirokje fladdert om de reppende beentjes, het roode bloesje bolt er boven, het nog roodere mutsje gloeit in de zonnestrallen van den vroegen herfst. Een vage wetenschap vertelt haar, dat ze haast moet maken, wil ze op tijd zijn, en zie daar, juist voert een scherpbochtig paadje haar de hoofdlaan in, wanneer ook reeds de langzame begrafenisstoet nadert. Van zeer nabij; en er is geen twijfel aan of dit wel datgene is, dat ze ontmoeten moet. Het is 't; de verdwijning, dat, waar alle groote menschen aan mee doen, in vollen omvang. Vreemde mannen, met witte tressen en witte gezichten, loopend met gedrukt gebaar. De lange wagen, die zoo geheel omhuld is van het mysterie, dat Mineke's oogen zich onnatuurlijk verwijden, dan weer zwarte mannen en daarachter de rijtuigen, langzaam — — langzaam. De paardeskoppen gebogen, de portierenvensters omhangen, geheel onzichtbaar, wie er inzitten. Mama zit er ook in, maar in zoo eindeloze onbereikbaarheid, dat 't niet in Mineke opkomt, een poging te wagen, bij haar te komen. Ze staat

... wanneer
ook reeds
langzaam de
begrafenis-
stoet nadert.

maar stil en kijkt en werkt van binnen. Nu zijn ze vlak bij gekomen. Daar is de wagen — grootvaders wagen, zooals ze heel duidelijk weet — daar zijn de vele stilgaande mannen. Plotseling brengt een sterk saamhoorigheidsgevoel beweging in het verstrakte figuurtje. Het is hetzelfde gevoel, dat haar boos deed worden, toen ze zich uitgeschakeld wist; dat haar voort joeg langs de bochtige achterwegen. Later, over twintig jaar, zal het haar uitdrijven tot al, wat eenzaam en in pijnen is; dan zal het haar kracht geven tot verplegen en nachtwaken en tot het allerzwaarste, waarvoor al wat jong is terug wil deinzigen. Saamhoorigheid met het lijden! Nu doet het haar haastig zich losmaken van de meewarig-wachtende menschenlangsdeweg en zet haar midden tusschen de zwartgedoste dragers, waarvan

ze er twee vertrouwelijk bij de slapneerhangende handschoenhand grijpt. Als iemand, die na lange, stormachtige omzwervingen een kalmen stroom mag volgen, zoo laat Mineke zich mee voeren door de traag-gaande stoet.

Wat zal men doen, wanneer zoo'n opgewonden rood vlindertje zich vast hecht aan een zwarte begrafenisstoet? Een zwakke glimlach trekt over de matte officieele droefheidsgezichten. Zoo'n glimlach, die meteen om excuus schijnt te vragen voor het feit van zijn geboorte. Een bijna onmerkbaar oog- en rimpelbeweeg seint van man tot man: zie, dat je haar weg krijgt. Ze hoort hier niet. Wat doet ze hier. We loopen voor gek langs de straat.

„Ga naar huis”, zegt toonloos de eene zwarte man aan Mineke's zijde. „Gauw, naar huis gaan. Naar je

... wandelden de twee stadwaarts.

moeder. Die loopt naar je te zoeken."

„Nietes", werpt Mineke triomfeerend tegen. „Mijn moeder zit in dat rijtuig, daar. En daar (met een hoofdknik in de richting van de zwartomhulde kist) en daar is mijn grootvader en ik ga toch lekker mee."

„Toe, wees nou een lieve meid. Er is toch wel iemand bij jullie thuis? Je hoort hier niet."

„Ik hoor hier wel. Ik ga lekker niet naar huis. Ik ga toch lekker mee."

En de mannen zwijgen, omdat juist een drukke wegkruising gepasseerd moet worden en omdat daarna de buitenste parkaanleg van den doodenakker reeds

in het zicht komt. Nu spitst de zaak zich echter zeer toe. Want het is geen kleinigheid voor de zwarte rouwdragers, om in hun ambt voor spot te loopen en nochtans met machteloosheid geslagen te zijn. De wachtenden langs den weg kijken verwonderd naar het roode vlindertje op 't zwarte mysterie, een enkele uitroep waagt het, de zware eerbiedstemming te doorkruisen. De dragers halen de schouders op, ten antwoord op de vele onuitgesproken woorden, die van de straatzijde op hen aandringen. Ze zijn verward; verlegen met hun geijkte figuur, beangst ook terwille van het gemakkelijke en loonende bijbaantje. Dat dit nou ook net gebeuren moet bij een van de eerste klas, waar je een hoop volk bij verwachten kunt. — Zoo vaak komt een deftig lijk niet voor; nou hebben ze er een, en nou gaat 't zoo!

Als laatste redmiddel snauwt er een, van uit zijn bitterbooze radeloosheid: „gaje weg, stoute meid! Of moeten we jou ook onder den grond stoppen."

Dan zijn ze juist bij den ingang van de kerkhofoprit aangekomen. Groene struiken buigen heur twijgen over het pad en streelen zacht den doodenwagen met laatsten groet. Een laatbloeiende wyghelia laat een handvol donkerroode trechttertjes vallen, de wachtenden wijken eerbiedig uiteen. Klein-Mineke kijkt er naar met oogjes waarachter het instinct bezig is, alle weedomdraden van verleden en heden en toekomst aan elkaar te knopen. Ze weet — plotseling weet ze. —

Als een verwoestende aardbeving vaart het door haar heen. Zóó is het dus. Onder den grond stoppen. Dat is het einddoel van deze reis. Dat is de heele geheimzinnigheid der verdwijningen.

Grootvader onder den grond. Vader ook onder den grond. „Nietes leelijkerd.”

Dat zegt ze alleen omdat ze een verdedigende houding aan moet nemen, tegen deze verschrikking en tegen hem, die haar de verschrikking heeft gebracht. Als een furie gilt ze het en ze stompt den zwarten man met zijn eigen hand, die zij nog altijd vast houdt, gevoelig tegen zijn dij aan. „Ongeluk!” scheldt die zacht, in vertwijfeling.

Maar deze uiting is de laatste, waarmee Mineke den gang van zaken in de war poogt te brengen. Want meteen ontwaart ze terzijde van den hoofdingang grootvaders ouden, kromgegroeiden vriend, Meneer Joustra van het pippermintwinkeltje. Een glans van bekendheid en veiligheid is om hem en naast dien glans voelt Mineke zich opeens heel moe en vereenzaamd en bedreigd. Heel haar krijgshaftige uitdaging schrompelt ineen tot een erbarmelijk nietsje en als een gejaagd diertje springt ze op den ouden man af, klemt zich vast aan de kleine, misvormde gestalte, met opgeheven gezichtje; één groote, bevende vraag om redding.

Langzaam schuift de zwarte stoet voorbij.

„Wat nou, wat nou, Mineke!” probeert de oude man te sussen, terwijl hij een langgerekte bleeke hand op 't roode mutsje legt. Zijn fletse oogen kijken den doode na. Zijn gedachten jammeren even in teleurstelling. De laatste eer — hoe moet dat nu gaan met de laatste eer — die hij zijn Vriend toch had moeten bewijzen. —

Dan trekt een wonderlijke glimlach over het verouderde aangezicht. Hij is een filosoof, de oude Joustra; zoo een

die zich verheugen kan over zijn eigen schoone gedachten. En de vondst van dit oogenblik is wel de allerschoonste welke hij in langen tijd heeft mogen ontdekken. Hij knikt er tegen, blij gerustgesteld.

Zeker, zoo is het. Er zijn eerbewijzen en eerbewijzen, maar de beste vorm van eerbewijzen bestaat in het uitvoeren van een verkregen opdracht. En is dit niet de laatste opdracht van hem, die daar voorbijgedragen wordt, om zijn Mineke, zijn kleine oogappel, terug te voeren van zwarte kerkhofgedachten tot kinderlijker paden; waar 't schoon vertrouwen wonen mag, omdat God er woont, temidden van Hemelsche Zonneschijn.

„Kom, mijn kleine pop; kom zij maar met Oome Joustra mee naar huis. De poes is er en de pippermintsjes en oome Joustra zal de kleine pop vertellen van den Hemel, waar Grova nou is. Want dit is niet 't echte — nee, niet 't echte! Dit is het einde van jou Grova niet, Mineke. Er is een Troon in het Licht —.

Kom, nou gaan we samen naar huis en zoo meteen zal oome Joustra de kleine pop weer naar der moeder brengen. Kom zij meer mee hoor.”

Door den schoonen herfstdag, waarop stroomen van goud neerdalen uit blauwe hemelbogen, wandelen de twee stadswaarts. De wandelstok tikt op de steenen van het wegkleed, Minekes voetjes reppen zich. Een warme glimlach spint zich om beiden. „Er is immers een Troon in het Licht.”

Tatoetoeng, Oct. 1933